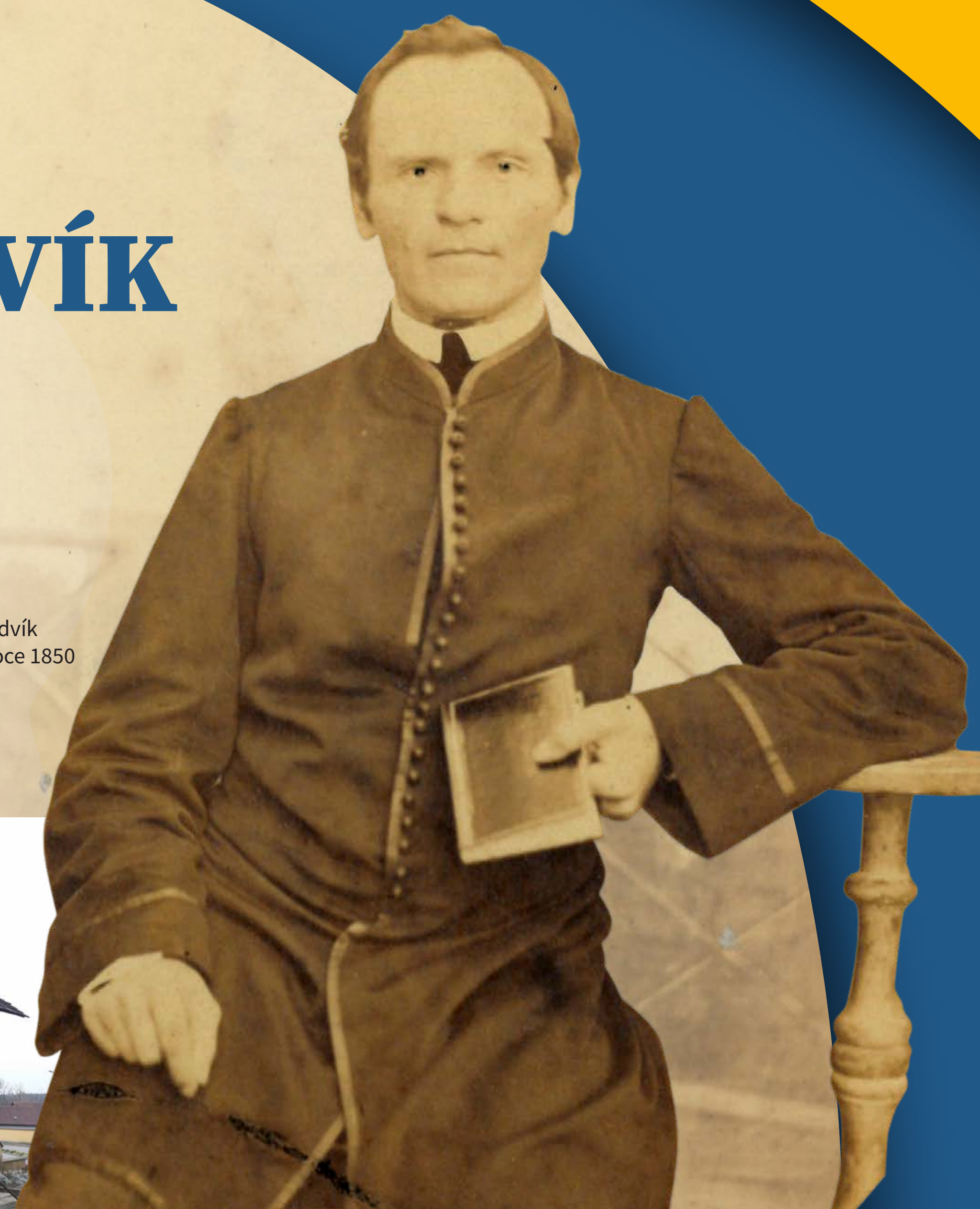

Josef Myslimír **LUDVÍK**

kněz, regionální historik,
spisovatel

Josef Myslimír Ludvík
na fotografii po roce 1850

Výběr z díla

- Chimanyho utěšenky pro děti k ušlechtnění srdce (1824)
- Myslimír, po horách Krkonošských putující (Čechoslaw 1824)
- Věrná ryzka aneb stálost lásky (1825)
- Bašta, strmiště v Saské Helvecii (Rozličnosti Pražských novin 1826), 1825
- Lafontainův Romulus, první král Římský (1827)
- Paměti duchovní osady Studnické
- Památky hradu, města a panství Náchoda, i vlastníkův jeho (Hradec Králové, 1857)

Malá fara v Malé Skalici, kde pobývali fundatisté František Hurdálek a Josef Myslimír Ludvík

(*22. 4. 1796 – †1. 1. 1857)

Narodil se 22. dubna 1796 v Dolanech u Jaroměře ve statku č. p. 4 do rodiny zámožného rolníka. Měl osm sourozenců, z nichž se dospělého věku dožili pouze tři.

Páter Josef Myslimír Ludvík na obraze neznámého malíře pravděpodobně mezi lety 1815-1819

Po studiích na benediktinském gymnáziu v Broumově v letech 1808–1813 odešel na filosofický ústav v Litomyšli a později, po absolvování bohosloveckého semináře v Hradci Králové, byl 24. srpna 1819 vysvěcen na kněze.

Od svého profesora na semináři ThDr. Josefa Liboslava Zieglera převzal vlastenecké jméno Myslimír.

V roce 1820 se stal na dvanáct let kaplanem na zámku v Náchodě a poté náchodským kaplanem. V této době začala jeho literární tvorba. Informace ke své práci získával při studiu v archívech v Náchodě, zámeckém a městském. Městský archiv, který se v té době nacházel v neutěšeném stavu, pomohl lépe uspořádat.

Korespondence mezi ním a Františkem Palackým obsahuje i články do *Časopisu Společnosti vlasteneckého muzea v Čechách*, který tento historik redigoval.

J. M. Ludvík psal i prózu, verše a přispíval do řady buditelských časopisů a novin. Od roku 1833 sloužil jako duchovní správce ve Studnici u České Skalice. Zde se mimo jiné zasloužil o opravu zchátralé fary a kostela se hřbitovem.

V roce 1846 mu závažné onemocnění jater začalo ztěžovat osobní i pracovní život. O rok později byl proto přeložen na osamělou faru na Boušíně, kde působil do října roku 1848. Na pobyt na

Boušíně nevzpomínal rád, byl daleko od společenského dění, a dokonce byl na faře přepaden zloději. V říjnu 1848 požádal ze zdravotních důvodů o penzionování, bylo mu vyhověno. Díky příteli náchodskému děkanovi Josefu Regnerovi, získal slušnou penzi a uchýlil se do Malé Skalice jako fundatista na tzv. Malé faře v č. p. 29, kde se uvolnilo místo po zesnulém páteru Františku Hurdálkovi. Zde prožil poslední léta života dokončováním svého historického díla *Památky*, jejichž vydání se bohužel nedožil.

Na Nový rok 1857 ještě sloužil odpolední mši v Malé Skalici, ale večer zemřel následkem mrtvice.

J. M. Ludvík byl pochován na tehdejší městský hřbitov u kostela.

Ludvíkův hrob u kostela Nanebevzetí Panny Marie v Malé Skalici (pomník stál původně u stěny vpravo od vstupních dveří do kostela)

